

El conillet del tambor de duracell / 2015

de Marta Galán i Sala.

Traducció al català: Marc Martínez i Marta Galán i Sala.

Correcció ortogràfica i gramatical: Joana Castells Savall.

*... deseaba un silencio perfecto,
por eso hablo.*

ALEJANDRA PIZARNIK

Sóc aquí.

Asseguda.

Paciència infinita.

Tota orelles, tota pits, ben oberta.

Donant-te el pit, donant-ho tot.

Estimant-te.

Donant-te de mamar; la mama.

Aquí, per tu, com una ofrena.

Aquest és el meu petit secret:

ser per a tu com una ofrena.

1

M'arriba una carta de l'escola del meu fill.

«El seu fill no millora», em diuen.

«El seu fill porta més de dos mesos sense fer els deures,

sense presentar els treballs,

sense assistir als controls d'avaluació contínua,

sense cantar quan els altres canten,

sense participar.

I el que és pitjor,

el seu fill llegeix durant les hores de classe tota mena de llibres estranys,

amb imatges i continguts sospitosos,

amb esquemes i consells sospitosos.

Llibres amb títols com ara:

El camí de l'èxit

101 regles per a convertir-se en un bon líder

La ley de la selva: defiéndete o perece.

El professor diu que l'he d'anar a veure.

Em diu: «El seu fill no millora, no progressa»,

i diu que l'he d'anar a veure.

De vegades els professors es pensen

que les mares no tenim res més a fer que anar a l'escola

a parlar de l'educació dels nostres fills

i del seu comportament.

De vegades els professors

(els mestres, els tutors, els educadors)

es pensen que tenen la fórmula màgica

per corregir el que ells consideren

una «conducta desviada».

Em diuen: «El seu fill no millora, no progressa».

I això els preocupa?

Que el meu fill no progressi és el que realment els preocupa?

Em diu: «estem preocupats.

El seu fill no para atenció, no posa interès

i això ens espanta.

Acusa un greu dèficit d'atenció

i això ens preocupa.

És incapaç de seguir les nostres explicacions

(incapaç de concentrar-se més de 5 minuts en les nostres explicacions)

i sovint sembla que no hi sigui, allà amb nosaltres.

S'absenta.

El seu fill s'absenta;

està a la Lluna de València i, sovint, s'absenta.

Se submergeix en aquests llibres

(s'hi enfonsa)

es perd en aquesta mena de llibres.

El seu fill llegeix aquesta mena de llibres

com si fos una màquina de llegir llibres.

Els llegeix sense parar,

d'una tirada,

a hores de classe, a l'hora del pati,

al menjador entre plat i plat,

al lavabo mentre espera el seu torn,

a l'hora de psicomotricitat.

El seu fill devora aquests llibres estranys i no sabem què fer».

No saben què fer?

Vostè és l'educador, oi?

Qui els guia, els orienta.

Qui els forma!

Jo li dic, al meu fill: «no perdis el temps».

Això és el que jo faig.

Vostè ho pot fer com cregui

(com vulgui, com pugui)

però jo li dic: «no perdis el temps».

Avui, per exemple, s'ha tancat de bon matí,

gairebé de matinada,
al lavabo petit
(al lavabo de casa que només té tassa del vàter
i pica per a rentar-se les mans
el lavabo de la planta baixa
on dormen el gos i els gats)
i no feia res.
No llegia.
No feia dibuixos.
Simplement s'ha assegut a terra i no feia res.
I llavors m'he empenyat molt amb ell
i li he dit que perdia el temps;
que si no llegia, no dibuixava, no feia alguna cosa
concreta, important, educativa,
estava perdent un temps preciós que era el temps per a l'aprenentatge
de tots els aprenentatges.
Que tenia l'edat ideal per a aprendre-ho tot.
TOT, de cop.
I que havia de concentrar-se
i no perdre el temps.
I l'he empaitat.
Li he dit que no ho tornés a fer i l'he empaitat.
Que, com a nen en edat d'aprenentatges significatius,
calia sempre fer alguna cosa que fos educativa
i que no perdés el temps,
que això que feia era molt greu,
que no ho tornés a fer.
Jo li he dit tot això, al meu fill,
però jo sóc només la seva mare, és clar,
no sóc el seu mestre (el seu educador);
jo només sóc la seva mare.
Ell em diu: «No passa res, tu ets la meva mare».
I em perdona.
Però vostè, és clar, no el pot tocar, el meu fill,
ha d'utilitzar llavors altres tècniques;
metodologies innovadores.
«Em fas mal quan em crides i m'estires el braç però ets la meva mare», em diu.
I em perdona.
I ens hem abraçat
i hem pactat que, si s'aixeca quan clareja, no tornarà mai a perdre el temps:
llegirà un fragment del seu llibre
(el llibre que ara llegeix)
i farà un dibuix relacionat,
inspirat en el text.
Però vostè és el professor,
no és la seva mare.
No pot empaitar-lo, és clar.
Però sí que pot dir-li, com jo li dic: «no perdís el temps.
No badis.
Aprofita el temps i no badis».

I tot i que em sembla un despropòsit
i no entenc quin és ben bé el problema,
aniré a veure el tutor del meu fill.
L'aniré a veure i me l'escoltaré amb atenció.
Escoltaré els seus arguments amb atenció.
Tindrè en compte els seus arguments
amb fe,
amb confiança,
amb concentració.

2

Agafo el cotxe i en 20 minuts em planto a la porta de l'escola.
Pregunto a una noia
(una noia que hi ha a la porta, a secretaria, a recepció)
on puc trobar el tutor del meu fill.
Em diu que al seu despatx.
«A l'àrea de coordinació i tutoria.
Despatx 29.»
Travesso l'escola buida amb determinació.
Totes les escoles buides em recorden la mateixa escola buida:
la meva escola buida quan et quedaves fins a les nou de la nit
per pintar els decorats del *playback*
i sorties al passadís de la sala d'actes i tot estava fosc
i l'escola estava buida
i et cagaves!
Els llums d'emergència eren l'única llum
i et cagaves!
Per això l'escola buida del meu fill
(ara, just a aquesta hora de la tarda,
sense nens, sense corredisses)
em recorda la meva escola buida.
I també perquè fa olor de suor de nen
igual que la meva escola buida feia olor de suor de nen
(aquella suor seca i dolça, terrosa, que fa la canalla quan torna del pati)
i perquè tot està ple de pols de guix
(el guix, omnipresent!)
i perquè la llum dels fluorescents és la mateixa llum blanca
ampla i freda
dels fluorescents de la meva escola
i perquè els murals de colors
(amb els seus dibuixets, les seves lletres)
segueixen enganxats a les parets de les escoles,
malgrat el temps, la tecnologia, el disseny, el *feng-shui*,
malgrat tot, encara TOT és allà.
IDÈNTIC!
Els murals amb cartolines de colors als passadissos
i els planetes en tres dimensions.
I l'aparell digestiu amb tot de fletxetes indicant:
intestí gros, intestí prim, vesícula biliar...

I la vitrina amb l'esquelet sense clavícula, trencat.
I els vàters baixos sense tapa
(més baixos que de costum).
I un ordre determinat en la col·locació dels pupitres
i els mocs secs enganxats sota els pupitres
i el xiclets.
Per què tot el que recordo o imagino quan dic la paraula «escola»
és el que veritablement és una «escola»?
Dels 3 als 12 anys el món sencer hi cap en una escola i no té pèrdua.
Hi ha hagut canvis
(canvis econòmics, canvis en la vida social,
han passat coses importants, vull dir, no?).
En aquests darrers 40 anys han passat coses importants
però, tot i així, quan penso en la paraula «escola»
no sé veure res més que una «escola».
La mateixa «escola».
També em passa amb altres paraules.
Per exemple, «fàbrica».
Dic: «fàbrica»
i el que veig s'assembla molt al que és
(al que ha estat SEMPRE) una fàbrica.
Per exemple: li dic «fàbrica» a la meva àvia i veu una fàbrica.
Li dic la paraula «escola» i veu una escola.
I li dic a la meva mare
(la següent generació)
la paraula «fàbrica» o la paraula «escola»
i veu la mateixa fàbrica i la mateixa escola.
Gairebé idèntiques.
No tenen pèrdua.
El mateix passa amb la paraula «teatre».
Dic «teatre» i veig això: un teatre.
Amb petites variacions (variacions anecdòtiques;
des del s. XIX: petites variacions anecdòtiques).
Gairebé dos segles de petites variacions anecdòtiques
en llocs tan importants
com una escola, una fàbrica o un teatre.
En canvi, dic «presó» i tu què veus?
Mòduls o sistema radial?
Veus barrots o veus portes metàl·liques?
Veus un pati ample i lluminós on poder passejar
o veus un pati insalubre i fosc?
Dic «presó» i hi ha hagut canvis importants
(modificacions definitives).
Però si dic «escola», tu què veus?
I si dic «teatre» o «fàbrica»?
Tu què veus?
Dic «escola» i no té pèrdua.
Dic «fàbrica» i no té pèrdua.
Dic «teatre» i no té pèrdua.

Quan arribo davant el despatx 29
agafo aire i truco a la porta.
M'obre el tutor del meu fill.
Miri –li dic– no tinc gaire temps
així que aniré al gra i rapidet.
El meu fill llegeix aquesta mena de llibres perquè li compro jo.
Els selecciono d'una llista molt llarga i estructurada
i els hi regalo perquè se'ls llegeixi.
Perquè amb vuit anys li toca llegir això
el que vostè veu que llegeix.
«No sabem què fer, no sabem què fer...»
Doncs hauria d'estar content, si més no, que un dels seus alumnes
devori llibres!
Hauria de fer servir el meu fill com a exemple!
Donar-li un *cum laude*.
Amb vuit anys acabats de fer donar-li un *cum laude*!
Perquè amb vuit anys ja està llegint llibres, el molt cabró!
Llibres amb ll-e-t-r-e-s!
Amb moltes pàgines i moltes lletres.
O regalar-li una tauleta (una *tablet*) només per això: per ser el gran lector que és.
O un portàtil d'aquells petitets;
perquè quan es cansi de llegir escrigui les seves coses
(les seves visions de nen,
els seus poemes de nen,
les seves reflexions de nen).
Però amb 8 anys li toca llegir això,
el que vostè veu que llegeix:
Llibres sobre supervivència,
sobre rescats en condicions extremes.
Tècniques per a la superació del dolor.
Maneig i ús d'armes de foc 1.
Construcció de refugis.
Nocions bàsiques de defensa personal.
Adaptació a condicions climàtiques adverses.
Llibres d'autoajuda i creixement personal.
Electrònica i mecànica.
Teoria econòmica.
Vida natural.
Solfeig.
Anglès, alemany, xinès...
Ètica, poètica i estètica.
Em diu: «El seu fill no millora, no progressa».
I això és el que el preocupa de debò?
Que el meu fill no progressi és el que veritablement el preocupa?
El meu fill *progressa* en la direcció correcta,
que és la direcció que jo li tinc assignada.
El meu fill no *progressa* en la direcció que vostè vol
perquè el meu fill no s'asseu així com així ni calla quan li diuen que calli
ni endreça les fitxes de la carpeta ni fa les pàgines de divisions!
El meu fill progressa perquè sap qui és Goya i qui és Matisse.

I sap distingir d'un cop d'ull un Goya d'un Matisse
(que no és gaire difícil de fer, ja ho sé, però fes-ho tu, si pots!)
I sap que William Turner pinta tempestes,
sap que, quan William Turner pinta la natura
no pinta jardins o paisatges idíl·lics,
pinta tempestes.
Les bufa, les tempestes, damunt la tela.
Les escup, les tempestes.
Les va tornant taques, les tempestes.
I progressa perquè sap què vol dir abstracte
i què vol dir figuratiu
i sap que no són contraris,
abstracte i figuratiu,
sap que un terme no exclou l'altre
sap que se succeeixen,
es relacionen,
que figuratiu i abstracte no són contraris.
Progressa a tota llet, el meu fill!
Massa ràpid, progressa!
Com un cicló!
I té interessos, preferències.
Ha vist el principi de *La Dolce Vita* més de 25 cops
(des que tenia 3 anys i flipa!).
Flipa amb aquell Crist sobrevolant Roma penjat d'un helicòpter
I flipa amb aquelles turistes en biquini que saluden l'helicòpter
I flipa amb l'helicòpter
i amb Mastroianni, és clar, parlant amb gestos des de l'helicòpter.
i em demana dia sí, dia també
l'escena aquella en què l'Anita Ekberg
balla amb aquell actor
(aquell, com es diu... no ho sé!),
mentre Celentano, Adriano Celentano, canta un rock&roll.
El meu fill, per descomptat, no recorda ni el nom de Fellini
ni el de Celentano
ni el de Mastroianni
ni el d'Anita Ekberg.
No se'ls sap, aquests noms.
No calen els noms.
No són importants, els noms.
Però el que em demana dia sí, dia també
és l'escena en què aquella dona rossa guapa
balla com si s'anés a acabar el món.
Aquella escena tan potent,
tan plena de vida,
aquella escena tan intensa,
tan decrèpita, també,
tan *dolce vita*,
el meu fill la vol veure dia sí, dia també.
I progressa perquè si el castiguen o li posen un gomet
(un gomet vermell si ho fa malament

o un gomet brillant de Disney si ho fa bé)
li dirà que ell no és un gos.
Que no és un dofi.
I si el castiguen o el deixen sense dinar
o l'aïllen del grup,
si vostè l'aïlla del grup –li dic–,
li explicarà la història de Marineland
i li dirà que ell és anticonductista,
anticapitalista
i del barça,
com tota la seva família humana.
Que no som gossos, nosaltres –li dirà–.
Que no som dofins.
Que no som INSTRUMENT de ningú;
com tampoc no ho són els gossos ni els dofins
però ells no ho poden dir, hòstia puta!,
em veu a mi cara de gos?
Cara de dofi?
Bordo, jo? Faig salts i nedo a 40 km/hora? Oi que no?
I llavors li parlarà de llibertat i de responsabilitat.
Li dirà que ell sap
(ho està aprenent)
si una cosa es fa o no es fa
a partir de l'experiència,
de la seva capacitat d'atenció,
practicant i exercitant l'empatia,
el sentit ètic,
el sentit comú.
El meu fill progressa a tota llet
perquè sap què és una traqueotomia i, si cal, te la fa.
I sap fer la maniobra de Heimlich, el meu fill.
A l'hora del menjador escolar,
en un restaurant,
un càmping,
un pícnic,
una costellada,
sap que ha de fer pressió aquí,
així, fort, a la boca de l'estómac
i el tros de pernil salat,
el vomites.
Perquè un tros de pernil salat
pot acabar amb la teva vida!
Et salva la vida, la maniobra de Heimlich!
I sap que si es perd a mitjanit dins un bosc tenebrós,
ha de mirar amunt, al cel, i orientar-se;
mirar les estrelles i orientar-se.
El meu fill s'orienta en la nit fosca
mirant les estrelles
i a vosaltres us sembla que no progressa?
I sap altres coses de la natura, el meu fill.

Coses que l'ajuden a pensar la seva vida
la nostra, de vida,
la nostra vida humana.
Sap, per exemple, quina és la tècnica de la cucut.
Sap que la cucut és bèstia, molt bèstia.
I m'ho diu: «la cucut és molt bèstia, mama».
Sap que parasita nius de pardals,
de cadernereres
(nius d'ocells més petits),
i que posa un ou a cada niu
(als nius que fa dies i dies que observa).
I que després, quan els ous ja són a lloc,
ella marxa.
La cucut es desentén de la criança
i el cucut petit s'espavila.
Naixerà i llençarà fora del niu els altres ous
i s'alimentarà ell sol del que porta al niu
la mare pardala o la mare cadenera.
—És molt bèstia, la cucut —em diu el meu fill.
No li sembla que sap moltes coses, el meu fill?
No li sembla que progressa?
El meu fill llegeix aquesta mena de llibres perquè li compro jo.
Perquè amb 8 anys li toca llegir això,
el que està llegint.
Això que vostè veu que llegeix:
Vida Natural.
Llibres d'autoajuda, sí, de creixement personal.
Llibres sobre supervivència
i rescats en condicions extremes.
Nocions bàsiques de defensa personal.
Adaptació a condicions climàtiques adverses.
Construcció de refugis.
Solfeig.
Teoria econòmica 1.
Maneig i ús d'armes de foc
Electrònica i mecànica.
Tècniques per a la superació del dolor.
Arts marcial.
Anglès, alemany, xinès.
Ètica
poètica
i estètica.
L'entrenament és així: hi ha unes normes
i cal seguir-les.
Un ordre en els aprenentatges, una planificació.
Amb objectius generals i objectius específics.
I amb una finalitat preferent:
aquests nens s'han d'entrenar
tècnicament, físicament i emocionalment
per a la competició i el pillatge.

Per a la supervivència, la resistència extrema, l'ataràxia!

ATARÀXIA

ATARÀXIA

ATARÀXIA

Perquè jo no seré sempre al peu del canó
traient-li les castanyes del foc, al meu fill, sap?
Perquè, de vegades, les mares s'absenten;
no ho poden evitar
i s'absenten.

O marxen una estona, les mares.

I, de vegades, també es moren, les mares.

I per això jo estic entrenant el meu fill perquè
ell, tot sol, se sàpiga defensar.

Si vostè fos mare, com jo

(mare, i no pare;

mare, fixi's bé que dic *mare*).

No tinc cap mena de dubte que es deixaria de collonades
i prepararia aquesta canalla per al pitjor.

–Així que, si us plau –li dic–,
respecti el seu entrenament.

I sense deixar-li pronunciar ni una paraula

(però ni una paraula),

m'acomio d'ell i surto del despatx.

Entenem per **ataràxia** (del grec, 'absència de torbament') la disposició de l'ànim, proposada pels epicuris, els estoics i els escèptics, gràcies a la qual un subjecte assoleix **l'equilibri emocional** 'mitjançant la disminució de la intensitat de les seves passions i desitjos i la fortalesa de l'ànima davant l'adversitat... I, finalment, **la felicitat**, que és la finalitat d'aquests tres corrents filosòfics: LA FELICITAT. La felicitat a través de l'equilibri emocional i de la impertorbabilitat de l'ànim.

ATARÀXIA.

ATARÀXIA.

ATARÀXIA.

ATARÀXIA.

3

Quan surto de l'ESCOLA i arribo al carrer són dos quarts menys cinc de vuit.

Les set i vint-i-cinc.

Agafó el cotxe i en dos minuts em planto davant l'escola de karate.

Aparco en doble fila i m'encenc un cigarret.

A dos quarts de vuit en punt el meu fill surt per la porta
(amb els cabells mullats i sense jaqueta):

–Mama, mama –em diu– avui m'han donat el cinturó vermell
i demà entreno amb els grans, amb els de tretze.

–Això està molt, però molt bé –li dic– vols una *caladeta* per celebrar-ho?

Mentre ens fumem el cigarret a mitges

li explico que he conegut el seu tutor

i que hem tingut una conversa important.

Li dic que vagi amb compte
i el previnc: que estigui a l'aguait, li dic,
perquè el seu tutor m'ha semblat un paio bastant estrany.
Travesso la ciutat en 20 minuts, tan ràpid com puc (carril bus)
abans que la nena surti de llit elàstic a les vuit en punt.
La petita ens està esperant.
Puja al cotxe, em fa un petó i es posa a llegir.
Els explico que no sé si hi haurà alguna cosa a la nevera per sopar
que avui he estat tot el dia ocupada treballant.
I que demanarem una pizza per sopar.
I els dic també, perquè no se n'oblidin
(els ho dic cada dia perquè no se n'oblidin),
que els estimo més que cap altra cosa en aquest món
i que avui m'he recordat d'ells minut sí, minut també;
que ells dos, ell i la seva germana,
són el més important que he fet a la vida;
el més espectacular i perfecte que he fet mai.
I els explico
(els ho dic cada dia perquè no se n'oblidin)
que estic orgullosa
d'haver aconseguit compaginar,
fer compatible,
la meva vida domèstica
amb la meva vida professional.
Els explico que podria haver cedit el meu temps de criança
a una dona de l'Equador,
polonesa,
rusa,
filipina,
catalana,
però que he triat aquesta opció –els dic.
He deixat de fer les activitats prescindibles de la vida
per cuidar-vos, això he triat.
He deixat l'alcohol i les festes (prescindibles).
Els sopars amb col·legues (prescindibles).
Els projectes preciosos (prescindibles).
El consum cultural: cinema, teatre, museus (totalment prescindible).
La lectura (la lectura, també, prescindible!!)
Les estones perdudes mirant el mar (prescindibles).
Els dies mandrosos de tele i de sofà (prescindibles).
Les gires mundials (completament prescindibles, oi tant!).
He deixat totes aquestes coses prescindibles
per cuidar-vos,
per crear-vos,
criar-vos.
Vaig pensar: són només 6 o 7 anys.
6 o 7 anys passen volant.
En la vida d'una dona, què són només 6 o 7 anys?
Res.
No res.

No té temps de fer res de bo una dona en 6 o 7 anys, oi?
Una dona ha de fer això, doncs!
Deixar les coses prescindibles de la vida
i fer compatible la seva vida familiar amb la seva vida laboral.

CONCILIAR LA SEVA VIDA FAMILIAR
AMB LA SEVA VIDA LABORAL.

Fer compatibles les hores de criança
(aquestes hores mortes, improductives, irrelevants)
amb les hores veritablement productives, és clar.

Les hores que compten,
les que computen,
les que aporten
són les hores que dediques a la teva feina a la fàbrica,
al supermercat
com a màrqueting *manager*,
com a advocada de família (quina incongruència!),
com a veterinària,
metgessa pediatra (nova incongruència),
investigadora,
política,
artista,
activista,
policia,
o gogó.

Aquestes sí que són hores productives!
Però donar la vida, conservar la vida,
quina bajanada, no?
Et fots i CONCILIES.
Llar d'infants i a treballar.

JO CONCILIO

TU CONCILIES

ELLA CONCILIA

NOSALTRES CONCILIEM

VOSALTRES CONCILIEU

ELLES CONCILIEN.

Aquesta és la nostra missió, oi?

Em veus a mi cara de fer alguna cosa diferent?

Em veus a mi cara de mestressa de casa?

O cara de vicepresidenta del govern?

Noooooo!!

Jo CONCILIO.

Ho faig tot, jo.

Sóc una puta màquina i puc amb tot.

(No sabeu de quina manera puc amb tot.)

I quan penso en això

(en quina és, aquesta, la nostra missió)

penso immediatament en Wim Wenders i m'estresso.

Penso en la seva pel·lícula sobre Sebastião Salgado

i m'estresso.

És un documental que explica la història d'un fotògraf

que té una missió: fer fotografies.
I la pel·lícula la filma un altre senyor (aquest tal Wim Wenders)
que té una altra missió: fer cinema d'autor.
Però a mesura que avança la pel·lícula,
fotograma rere fotograma,
jo no puc deixar de pensar en la Leila (la dona de Sebastião Salgado)
i en els seus dos fills
(els fills de Sebastião Salgado),
un d'ells amb síndrome de Down.
I la pel·lícula que jo vull veure és la de la Leila i els seus dos fills.
La de la Leila sola a la casa immensa criant els seus dos fills.
CONCILIANT la seva vida familiar
amb la seva vida LABORAL.
I les fotos de Sebastião Salgado cada vegada m'agraden menys.
Fotos de nens morts, desnodrits, de morses, de guerra, de natura...
Has fet una pel·lícula que no té cap interès, Wim Wenders!
Perquè el relat que va agafant dimensions desproporcionades,
el relat que es va imposant,
el que veritablement a mi m'està interessant
és el que no m'estàs explicant, Wim Wenders!
Perquè jo vull saber més coses de la Leila.
Dedicar-li un llibre, a la Leila.
Un reportatge sencer; un documental d'autor.
Però la pel·lícula només mostra la vida pública de Sebastião Salgado,
només fa visible la seva missió, Wim Wenders!
Ell sí que té una missió, oi?
Ella, si la té, no la filmes, Wim Wenders!
On són les fotografies que li vas fer
al teu petit síndrome de Down, Sebastião Salgado?
O no li vas fer?
Vas ser capaç de fotografiar els nens-cossos morts de fam
i no vas ser capaç de fotografiar el teu petit síndrome de Down?
De què vas, Sebastião Salgado?
De què vas, Wim Wenders?
De què aneu?
No puc amb mi, com vols que pugui amb vosaltres!

Quan arribem a casa estan tots dos fregits com un soc.
Tenen el cap recolzat a la finestra del cotxe, un a cada banda,
i els cabells humits perquè els vidres s'han entelat.
A fora fa fred i és de nit.
Carrego el nen en braços
i a la nena, que es desperta amb més facilitat,
li dic que camini i que em segueixi.
Els porto a la seva habitació i els demano que es treguin només
els pantalons i les sabates i que es fiquin al llit.
Avui no soparem.
Ho acabo de decidir.
No soparem, ni vosaltres, ni jo.

A la vostra edat, tant fa el menjar com el dormir.

4.

La nena (la petita, la femella)
segueix el mateix entrenament que el nen,
exactament la mateixa planificació,
els mateixos objectius generals,
els mateixos objectius relacionats
i la mateixa finalitat preferent:

ATARÀXIA;

la FELICITAT i l'ATARÀXIA.

Però com que ella té només cinc anys
encara està a l'etapa de les Faules d'Esop
i els contes dels germans Grimm.

Em gasto una pasta en llibres per als meus fills,
però per això treballo:

per gastar-me els diners en el que vull
(en el que em surt de la figa).

Cada dia en compro tres, de llibres:

un per a mi, un per al nen i un per a la nena.

Sortim de l'escola i anem cada dia d'excursió
a comprar llibres.

I els caps de setmana, d'excursió al cementiri.

A asseure'ns una estona

a llegir en pau i en silenci

(en aquell silenci perfecte i emotiu
que trobes només als cementiris).

Cada dia 1, 2 i 3 llibres.

Cada dia 20, 30 o 40 € en llibres.

Uns 600, 900 o 1.200 € al mes

en llibres.

Molta pasta.

Molts diners.

I què passa?

Per sort, tinc una feina.

Una bona feina; una bona feina que m'agrada normal.

Una bona feina on em paguen un mica més del que és normal.

Podria gastar-me els diners que guanyo
en roba, però la roba em rellisca.

En restaurants, però els restaurants em semblen decadents.

Podria anar de vacances 3 cops l'any a llocs exòtics o exclusius,
però me la suen els viatges exòtics i exclusius
(els viatges llampec, les estades turístiques).

Així que els diners que guanyo me'ls gasto en llibres.

1, 2, 3 llibres al dia per als meus fills.

Tinc la sort de tenir una bona feina que m'agrada lo normal;

perquè a mi la meva feina em sembla una feina normal.

Hi vaig, la faig i cobro els diners.

Hi vaig, la faig i em paguen.
De totes maneres, tant és la feina que facis
perquè qualsevol feina és sempre una merda de feina
(encara que guanyis més diners que ningú,
encara que sigui una bona feina),
una feina sempre estarà ocupant la teva vida
d'una manera desproporcionada
(l'única que tens, de vida)
i això no té cap sentit.
Vols que et digui el que realment em dóna forces
per a aixecar-me cada matí,
posar-me el que se'n diu «presentable» i sortir a treballar?
Saps què és el que de debò m'anima a continuar,
a posar fins i tot cara de festa quan arribo a la feina?
El que realment m'anima a continuar és saber que la vida,
això que jo anomeno «vida»,
no té res a veure amb la feina.
I és per això que sempre insisteixo en el mateix.
És per això que insisteixo sempre en aquesta mateixa idea.
Els dic, als meus fills, que triïn una feina qualsevol,
que els agradi normal
(una bona feina qualsevol que els agradi normal
per guanyar-se la vida i tenir una certa estabilitat)
i que «facin» allò que els agrada,
allò que els dóna plaer,
allò que els fa posar contents,
en el seu temps lliure.
Que no esperin mai «omplir» la seva vida amb una feina!
Perquè una feina sempre acaba sent això: una puta feina!
Alguna cosa que ocupa de manera desproporcionada la teva vida.
Obligatòriament i de manera desproporcionada,
la teva, de vida.
L'única que tens, de vida.
T'ho prenguis com t'ho prenguis
facis el que facis, guanyis el que guanyis!
Els dic que només en conec uns quants (i comptats)
que veritablement treballen en allò que s'estimen,
però que, amb el temps, també acabaran farts de la seva feina,
és a dir: farts d'allò que ara tant els agrada,
farts d'allò que ara tant s'estimen,
farts d'allò que ha estat un temps
el motor de la seva vida.
El teatre, per exemple.
Farta del teatre! Del maleït teatre!!
I això ja seria el sùmmum de la infelicitat!
I com que jo no puc imaginar per als meus fills ni un segon d'infelicitat
tracto insistentment que aprenguin a no confondre mai
la feina amb la vida.
La feina amb la passió que poden despertar l'arqueologia o la botànica.
La feina amb la paraula al·lucinada, amb la poesia.

La feina amb la fascinació que poden provocar certs objectes dotats de bellesa;
amb l'art.

La feina amb la velocitat d'una carrera o la potència d'un salt;
amb l'esport, la competició.

La feina amb la flaire d'un estofat de llenties amb xoriço;
la mare, la cuina, la gastronomia.

La feina amb la passió per la ciència, la física, l'astrofísica.

La feina amb la passió per comunicar,
amb el desig de volar,
de salvar vides.

La feina amb el dolor de la pèrdua.

La feina amb la vida.

Els dic que, qualsevol dia, mentre dormin,
m'escaparé una estona al País de Mai Més
i demanaré un desig.

Un desig important.

Un desig dels que, si s'acompleixen, fan història:

Demanaré que un dia
(i d'una vegada per totes)
encreuin els braços tots els treballadors i treballadores.

Que s'aturin tots. Sense excepció.

Que es quedin quietes,
immòbils,

amb els braços creuats i mirant el paisatge
(aturats en sec i mirant el paisatge).

O estirats d'esquenes, panxa enlaire, com cadàvers damunt la terra.

Sense pressa, sense ràbia, sense por.

Els explico que avui comprarem un llibre descatalogat.

Que anirem a una llibreria de segona mà
i comprarem un llibre que està descatalogat.

Es diu: *El intercambio simbólico y la muerte*,
i els explico una idea del llibre.

Els explico que aquesta imatge
(la dels treballadors aturats en sec i mirant el paisatge)

no només la imagino jo,
que també la imagina el sociòleg Jean Baudrillard.

La imaginava l'any 1976,
quan va escriure aquest llibre,

i també la imagino jo avui,
molts anys després
(39 anys després, per ser exactes).

Ell diu:

«L'única alternativa al treball no és el temps lliure
o el no-treball, és el sacrifici».

Però no el sacrifici entès en el sentit cristià —els explico als meus fills.

És a dir: la resignació.

NOOOOO!!!

El sacrifici entès en sentit precristià:

La dissolució de la vida en la mort ritual,
la dissolució simbòlica de la vida en la mort.

Ho enteneu?

Més fàcil, d'acord.

Diu el treballador (i diu la treballadora):

«Quan em comenci a menjar un per un els dits per les puntes toves
ja no hi haurà marxa enrere... Desapareixeré jo i els objectes que fabrico
i ja no hi haurà marxa enrere».

Ho enteneu?

Veieu que aquesta és la nostra força?

Voleu venir amb mi?

Us atreviu?

ORACIÓ PELS VAGUISTES DEL 28 DE JULIOL DE 2006 A L'AEROPORT DEL PRAT.

<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/269069/index.php>

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van dir que els homes i les dones
que van decidir aturar-se en ple estiu, morts de por,
tement perdre la seva vida i la seva feina, eren uns delinqüents.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van utilitzar expressions del tipus «*dar mala imagen*»
quan no té cap sentit dir que algú que està lluitant pels seus drets
«*está dando mala imagen*».

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van convèncer la meva àvia que aquells homes i dones
eren delinqüents, *bandidos*, i se'ls havia de castigar.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van seguir qualificant l'acte
de «vergonyós, tercermundista i indignant»
els dies posteriors a la vaga.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè posen un dret: les vacances de la majoria
per damunt d'un altre dret: l'estabilitat laboral d'uns quants.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè mai no van fer servir expressions del tipus
«acte poètic» o «acció reveladora»
per a explicar-li a la meva àvia que hi ha una pila de treballadores i treballadors invisibles
(gent que no veus)
que són fonamentals perquè les coses funcionin!

A la puta merda els mitjans de comunicació. Jo no puc amb vosaltres!

Sóc aquí.
Asseguda.
Paciència infinita.
Tota orelles, tota pits, ben oberta.
Donant-te el pit, donant-ho tot.
Estimant-te.
Donant-te de mamar; la mama.
Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret:
ser per a tu com una ofrena.

Quan em necessitis, crida'm.
Tu dius «mare» i jo vinc de seguida.
Fas «ai» i vinc a tota llet.
Dius «aigua» i vinc amb el got.
Si em demanes que et miri, ho faré.
Que et miri córrer, ho faré.
Que et miri cantar, ballar, fer salts ben lluny
i ho faré.
Que et miri fer caca i ho faré.
Que et miri escriure la «A», el teu nom,
la carta als Reis, la taula de multiplicar, i ho faré.
Hi seré sempre.
Em diràs «això no va, no funciona» i vindré i t'ho arreglaré.
«Posa'm el mitjó» i ho faré.
«Mare, tinc pipí, tinc gana, tinc son, estic trist»
i hi seré.
Hi sóc.
Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret: ser per a tu com una ofrena.

6

No sé si els meus fills entenen els meus desitjos.
No sé si comprenen els meus arguments.
Les imatges i les idees que comparteixo amb ells
(les meves visions de femella adulta).
Tampoc no puc assegurar que un dia arribin a tenir en compte
els meus benintencionats consells de mare.
Molt sovint els fills acaben fent el que els dóna la gana,
però em sembla molt bé, això.
És bonic.
És llei de vida.
Em fa posar contenta.
Al començament fa por.
I al final fa por igual però és més suportable.
Por de cagar-la en tots els sentits.
Que et surti tot malament.
El tret per la culata.

Por de criar corbs.
Però amb el temps descansas, et tranquil·litzes, els dónes aire,
et dónes aire.
Amb el temps.

Un dia té 1.440 minuts.ⁱ
Posem per cas que dedico a la meva feina
una tercera part de les hores comptades que té la meva vida.
De les 24 hores que té un dia
dedico 8 hores a fer coses que em paguen per fer.
Em paguen per fer coses de vegades molt difícils
i de vegades molt absurdes
i les faig (les difícils i les absurdes) i em paguen.
Aquests són els únics minuts del dia
que obtenen remuneració.
Regalo el 33% del meu temps a la meva feina.
El 33% del meu temps
(tic-tac, tic-tac)
lliurat a la meva feina
per una remuneració,
un salari.
480 minuts pagats al dia.
Si a això li sumem les hores extres,
els correus electrònics, les trucades, els whatsapps;
l'anar i tornar de la feina,
les hores del meu temps
que segueixo pensant en la feina
mentre sopo, faig l'amor, o jugo a l'*scrabble* amb la nena
(aquestes hores robades,
escamotejades, capitalisme cognitiu, *baby*, és el que hi ha!
¿lo tomas o lo dejas?)
Això fa un total de 10 hores dedicades a l'empresa.
600 minuts al dia.
Dormo entre 6 i 7 hores
(descomptant els cops que m'aixeco,
en la nit rara i fosca
a donar aigua,
acompanyar a fer pipí
o fer passar la por)
no arriba ni a 6 hores.
360 minuts.
(Sense comptar, és clar, les nits de febre, vòmits i rentadores a hores intempestives).
Dedico 3 hores al dia a fer de transportista.
Transporto els meus fills a «llocs».
Llocs on posen en pràctica les coses que aprenen als llibres que llegeixen,
llocs on aprenen coses que s'han d'aprendre
però que no surten als llibres que llegeixen,
llocs on els seus amics de classe celebren els seus aniversaris
(les seves festes d'aniversari americanes amb *cookies*, *brownies*, *muffins*)
llocs on hi ha dentistes, practicants, psicòlegs, metges.

Si hi sumem els dos viatges organitzats que fem cada dia, matí i tarda,
de casa a l'escola i de l'escola a casa
(casa-escola, escola-casa),
fan un total de 3 hores de carretera.
180 minuts al dia.

Dedico 2 hores a la intendència.
Això inclou anar a comprar
a la botigueta, als pakis, al mercat, al súper
(trobar els nens perduts pels passadissos del súper),
treure les coses del carro,
omplir la nevera, parar taula,
menjar, fer menjar, donar menjar
esmorzars, berenars, sopars, lletetes
–dinar, no, que dinen a l'escola–,
beneït sigui l'inventor dels menjadors escolars!
És a dir: 120 minuts de restaurant i cuinetes.

30 minuts diaris a la cura i manteniment
d'ulls, orelles, narius, cul, vagina, estómac, boca i aixelles.
Em rento la figa,
les dents,
em depilo les cames,
em menjo un entrepà de pernil dolç,
faig caca.
Combino com puc accions higièniques
(higiene personal nivell usuari: bàsic)
amb accions alimentàries puntuals.
Rentar-me, depilar-me, menjar i WC.

Tot això fa un total de 1.290 minuts
(la gossa, la Rita! 40 minuts més!)
1.330 minuts, ara sí.

Però tenint que en compte que per:
Recollir les peces de Lego que omplen el menjador.
Les peces petites, a les caixes.
Les grans, fent torres, fent formes, apilades.
Els animalets de fusta: en els seus forats de fusta.
Els vestits de nina, a la caixa dels vestits de nina.
Els gots d'aigua de la nit, a la cuina.
Les calces brutes, a la roba bruta.
Els pijames suats, a la roba bruta.
Els coixins amb olor de saliva,
amb olor de cabell brut, a la roba bruta.
Espolsar l'edredó a l'hivern,
el llençol del dalt a l'estiu.
Ventilar les habitacions.
1, 2, 3 habitacions.
3 llençols de dalt a l'estiu.

3 edredons a l'hivern
Espolsar el llençol d'avall.
Espolsar el llençol de dalt.
Estirar el d'avall.
Estirar el de dalt.
Fer els llits de les 3 habitacions.
1, 2, 3 llits.
Col·locar els coixins.
Recollir els mocadors de paper amb mocs
del terra de l'habitació
i els contes de la nit anterior.
I els bolquers pixats
i el biberó amb llet agra.
Rentar-lo.
1, 2, 3 habitacions; ventilar-les.
El bany.
Passar una aigua a la banyera; aigua calenta.
Anticalcari a l'aixeta del rentamans,
a l'aixeta de la banyera,
a la del bidet.
1, 2, 3 aixetes amb anticalcari.
Un raig de lleixiu al vàter.
Passar l'escombreta.
Fregar la tapa amb una baieta.
Aixecar la tapa i fregar l'inodor.
Ara els plats del sopar.
A la cuina.
Restes de menjar de la nit anterior.
Fregar-los un per un amb fregall i esbandir-los.
Posar-los ordenats al rentavaixelles.
Escombrar les engrunes de l'esmorzar
(els cereals que hi ha per terra).
Passar la baieta a la taula de la cuina.
Posar a bullir mongeta tendra per sopar.
Descongelar pit de pollastre
(ahir van menjar peix dues vegades.
No passa res.
Descongelar avui pit de pollastre i ja està).
La rentadora.
Una rentadora de blanc.
Fregar a mà les restes de menjar dels pitets
i les taques de caca de les calces
i la sang dels llençols.
I els mitjons blancs, també fregar-los a mà.
Fregar la sang, la caca, les restes de menjar.
Deixar les peces blanques més o menys blanques
i posar la rentadora de blanc.
A 90 graus i amb qualsevol producte blanquejador
(qualsevol, però l'has de tenir).
I recorda't d'estendre la rentadora de blanc abans de marxar.

Ningú mirarà si hi ha posada una rentadora de blanc.
Estendre-la al sol abans de marxar.
I col·locar la roba dels nens en els armaris.
Les samarretes més lleugeres en un pilot.
Les més gruixudes, en un altre.
Els pantalons per a l'escola (més vells, més usats)
separats dels pantalons nous.
No els barregis, que s'emboliquen.
Els banyadors i els barrets de la piscina
i els uniformes de karate
a la zona de la roba esportiva.
I les calces plegades i els mitjons per parelles
i els vestits, planxats i en penjadors.
Fregar el terra de tota la casa amb algun producte desinfectant
que faci bona olor
(a pi, a llimona, a *spa*),
que quan arribin tot estigui en ordre,
al seu lloc
i l'olor sigui agradable.
De casa que t'acull.
De casa que nodreix.
De casa, casa.

Dedico 98 minuts al dia a fer treballs domèstics.
98 minuts al dia de presència desaparecebuda
(de cos en acció brutal: de TREBALLS domèstics)
98 minuts al dia dedicats a això: a fer *domus*.
Llar.
Casa, casa.

Per tant, de vida, vida
(d'allò que jo anomeno «vida»:
el cos i el cervell disponibles),
només me'n queden 14 minuts.
14 minuts de vida
al dia.

7.

I són aquests 14 minuts que aprofito per mirar-te directament als ulls
i demanar-te que m'abrakis.
Et demano que siguem com aquells dos adolescents
que vàrem veure dimarts a l'andana de la línia blava;
amb els llavis fosforescents d'haver-se fet tants petons.
I et demano que,
com ells feien a l'andana,
deixem passar un metro i després un altre.
Que durant 14 minuts de la nostra vida,
com ells feien a l'andana,
ens mantinguem aliens a tot,

al ritme de les coses,
al *tempo* de la majoria,
que ens quedem 14 minuts enganxats per la boca,
que sortim al carrer fent olor de nit ben viscuda,
de nit ben follada.
Encara que només tinguem 14 minuts
per tu i per mi,
arribar fins al fons,
aprofitar-los fins al final.
Sí que és així.
Sí que és veritat que insisteixo,
que repetidament busco la teva mà,
que apropo els meus pits a la teva mà,
els meus cabells a la teva mà,
la meva esquena a la teva mà,
com una gossa, una gata, una conilla.
El que jo voldria: que em possessis la mà al damunt.
Que m'agafessis el cul i em mengessis el cony a petons.
Follar i ser feliços.
Follar i fabricar més fills.
Tres, quatre, catorze, vint-i-tres fills tots nostres,
tots sortits de claus al·lucinants
de claus per morir-se de gust.
Sí, és exactament això el que jo vull.
En tens la imatge exacta.
La tens i ara jo te la recordaré:
tu i jo enganxats físicament,
literalment, com paparres,
fent l'amor sense treva durant 142 dies.
142 dies marcats a la paret.
Això era el desig en el cos.
Això era, també, la por al cos.
La por de tots dos en el nostre cos.
Perquè el meu cos plora si sap que t'ha de perdre.
Plora el meu cos i es queda sense paraules.
S'acollona, el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
Es caga, el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
S'enfonsa, el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
I no sé si es pot follar estant enfonsat,
estar terriblement enfonsat i fotre el millor clau de la teva vida,
però el cas és que tu i jo,
si estem enfonsats,
malament, el que se'n diu malament,
amb la tristesa enganxada a la gola
(la boca seca, els ulls secs, sec el cony)
només podem abraçar-nos,
bressolar-nos i mirar de descansar.

Poso el cap recolzat al teu braç,
entre el colze i l'aixella,

allà on m'agrada:
en aquell lloc exacte
on la teva olor em torna boja
(com una cabra boja).
La teva olor d'aixella em va directa al cervell.
La llengua se m'enfonsa,
els ulls,
el cony, se m'enfonsa.
Tot se m'enfonsa.
Inundació total.
Mullada del tot de dalt a baix.
I si em quedo immòbil, allà,
(en aquell forat, en aquell tros, allà)
i em deixo inundar,
si no em moc ni un pèl i em quedo ben quieta,
sé que ens acabarem ficant la llengua fins a la gola
i follarem com animals grossos.
M'agrada quan follem així,
sense premeditar les coses,
quan els pantalons se'ns queden recargolats als genolls,
la samarreta mig treta.
Desorientar-me al llit,
empassar-me els pèls.
M'agrada quan no tinc ni idea de quin serà el pas següent.
I això és el que jo anomeno «un clau al-lucinant».
Però follar així, de tant en tant, la mar de bé;
imaginar que sí que podem ser lliures i feliços
allà, en aquell precís instant boig,
ens confon estrepitosament i ens despista.
Em dius: «Ho faig perquè t'estimo», i em claves una ganivetada.
Cops baixos.
Defensar-se mitjançant l'atac és una tècnica antiga, sí,
però quan la proves amb mi no ho acabo de veure clar.
Em dius: «Em deixes sense forces, trencat, ple de merda, enfonsat».
I, després, plores perquè t'abraci.
Que et perdoni i t'abraci.
Això s'assembla a una cançó d'amor pop.
A una balada *xunga*.
Un regueton.
La diferència és que aquí no saps mai com s'acaba el conte.
O t'adaptes o no sobrevius: un altre cop, la llei de la selva.

Algú m'hauria d'haver explicat, llavors,
quan era una nena,
quan creixia endalt, endalt,
que cap home em faria feliç.
Que calia no fer concessions per ser feliç.
Que estimar algú volia dir fer concessions.
I que això, fer concessions, és contrari a la felicitat.
L'amor és contrari a la felicitat.

L'amor és un entreteniment;
un opiaci que utilitzes un temps i després ja no val.
No serveix, falla, s'espantia.
L'amor *idiotitza*, obtura, atordeix.
L'amor és letal.
Però ningú no m'ho va explicar, això, a mi.
Ningú no em va explicar que l'amor no em faria feliç.
Per què no ho expliquen, això?
Per què no ho expliquen a l'escola?
(Quan penso en la paraula «escola».)
Per què no ho expliquen els de Disney?
O a la tele?
Per què algú no els explica això, als nens, a les nenes?
Jo ho he après ara, amb 42 anys,
però, i quan en tenia 7, o 18, o 29?
Pensava que l'amor em sanaria
i l'amor m'ha deixat exhausta,
sense alè.
Assedegada.
Ara ho sé i sóc capaç de dir-t'ho:
l'amor ha acabat amb mi.
L'amor em va anar bé un temps
i després no vaig saber què fer
de la desfeta de l'amor.
Tindràs a les mans les despulles de l'amor
i se t'enganxaran als dits
com si fossin resina fresca
i no sabràs què fer-ne.
Tota tu ben emmerdada de resina fresca!
Aniràs amunt i avall ben emmerdada de resina fresca
i tot quedarà enganxós i empastifat:
el volant del cotxe,
la roba del nadó,
els anoracs,
les olles de la cuina,
la cafetera Nespresso,
l'agenda,
el whatsapp,
el puzle en 3D,
les mans dels col·legues,
els dits, les ungles, el cony.
Tot ben emmerdat de resina fresca!,
de les despulles enutjoses de l'amor
(enganxoses, fastigoses),
resina fresca pertot arreu!
Quina marranada!
Amb això no hi ha manera de fer res!
Així no hi ha manera d'avançar.
No avançarem, així!
Confondre-ho tot.

Confondre l'amor amb el sexe i la família;
barrejar-ho tot: una mala pensada!
Sexe per amor, una mala pensada.
Sexe dins la família, una mala pensada.
Amor monògam, una mala pensada.
Crear famílies a partir de parelles que follen,
parelles que durant un temps follen,
I després se'n cansen, una mala pensada.
Construir famílies amb les persones amb qui folles, una mala pensada.
Tenir fills i criar-los només amb el pare biològic, una mala pensada.
Sexe, família i fills en un mateix sac, una mala pensada!

El que jo voldria, doncs:
que tots em poséssiu la mà al damunt.
Que m'agaféssiu el cul i em mengéssiu el cony a petons,
per torns,
per ordre,
en l'ordre que jo triï...
Sí, exactament.
En teniu la imatge exacta.
La teniu i us la recordaré:
vosaltres i jo enganxats físicament,
literalment enganxats, com paparres,
fent l'amor sense treva durant 142 dies.
142 dies marcats a la paret.
Faig servir un color diferent per a cada amant.
Un color diferent per a cadascun de vosaltres
el negre
el vermell
el verd
el cian
el lila
el fúcsia...
I ho farem sense premeditar-ho,
sense pautes preestablertes,
sense pressa però sense pausa,
respectant torns: un darrere de l'altre.
Us ho he dit sovint: cal organitzar torns.
No sigueu salvatges!
Tinc cos per a tots vosaltres.
Temps per a tots vosaltres.
I pariré 7, 14, 26, 42 fills
de pares diferents,
amb trets diferents,
nacionalitats diferents,
gens diferents,
caràcters diferents i
llengües diferents.
Des que vaig arribar aquí,
des que tinc memòria,

he desitjat sempre
(d'una manera instintiva i reincident)
una única cosa: ser estimada.
Carrego a l'esquena, com si fossin unes ales d'ocell,
només aquest desig bestial de ser estimada.
I TOT sempre ha estat poc per a la meva set.
Insatisfeta,
ferida,
abandonada,
desesperada,
histèrica,
boja,
puta.
He corregut nua travessant la nit
(esbojarrada, carrer avall)
fugint una i una altra vegada d'un cos
i no precisament darrere un altre cos,
sinó darrere un impossible: tots els cossos.
He furgat a mossegades la terra
i he deambulat enmig de la boira,
amb els peus lligats,
la boca eixuta,
eixut, el cervell,
la carn masegada i una sola cosa viva
una sola cosa alerta:
el cony inundat i sempre aquests desig bestial de ser estimada.
I tot sempre ha estat poc per a la meva set.

8.

Per tu, localitzar les meves zones de dolor
i, per mi, localitzar les teves
(és a dir: localitzar les zones de dolor de la persona que estimes i que t'estima)
és tan senzill com pelar un plàtan,
que ja em diràs tu quina bajanada!
Ho fan fins i tot els micos.
És una habilitat de mico, de primat.
Ens l'anem fotent directe al fetge
(que és on fa més mal)
i en boxa directe al fetge és un *knock out*.
Un directe al fetge és un *knock out*;
és el punt més dèbil i és *tocado y hundido*
a la primera.
I, a això, saps com li dic jo?
Últimament ho faig: poso noms a coses que no tenen un nom específic.
Poso noms a alguns moments, sentiments, sensacions,
per aclarir-ho tot.
Per comprendre d'una vegada per totes.
Ho classifico tot:
hi poso ordre,

faig conjunts
(conjunts de coses, interseccions;
com quan algú va decidir que els ous anaven de dotze en dotze
o de sis en sis),
famílies de coses,
de paraules,
barems.
I a això que ens passa jo ja li he posat un nom
i he redactat unes regles.
És un joc i té les seves regles.

9.

REGLA NÚM. 1 DEL JOC DEL MESQUÍ

Fer mal a la gent que t'estima i després demanar perdó.
O el que és el mateix:
no tenir esma per enfrontar-te
a aquells que realment te l'estan fotent,
a aquells que no representen res per a tu
i t'estan fotent de debò
i pagar-ho amb aquells que t'estimen
perquè coneixes els seus punts febles.
Fer mal a la gent que t'estima
perquè coneixes els seus punts febles.

Aquesta és la 1a regla del Joc del Mesquí
i està fonamentada en el poder del perdó,
en la capacitat que tenen aquells que s'estimen de perdonar.
Pots fer miques sense pietat la teva mare,
el teu pare, el teu germà, el teu company, la teva millor amiga
i ells, sense dubtar-ho, et perdonaran.

REGLA NÚM. 2 DEL JOC DEL MESQUÍ

Que t'atreveixis només amb aquells que saps
(i això es veu d'una hora lluny)
que són més febles que tu.
Que t'atreveixis només amb aquells que no tenen capacitat de reacció.
Pobres!
Aquells que ni tan sols t'odiaran perquè respecten tant la teva posició
que entendran el teu gest com un gest necessari.
I amb la cara feta un mapa i l'ànima destrossada, triturada,
amb els genolls encetats d'haver-se deixat arrossegar
pensen que tu, la més gran,
tens tot el dret de fer-los tot aquest mal que els has fet.
Saben que han d'aprendre molt al teu costat.
Ho saben i somriuen.
Amb els ulls desencaixats i el cor ple de blaus, somriuen.
Amb un somriure inflat d'orella a orella,

brut de sang i trossets de dents esmicolades.
Tenen la boca com un bassal
i els cabrons no esborren aquest somriure de la cara.
Escupen líquids, trossos de queixal
algun empastament, pell del paladar
però el somriure no l'escupen, no.
El porten ben enganxat a la cara, amb cargols,
i posen l'altra galta perquè els continuïs fotent.

Aquesta és la segona regla del joc del mesquí i funciona,
perquè encara que ells no t'estimin com t'estima la teva família,
com t'estima el teu company, la teva mare o la teva germana,
et perdonaran igual.
Però no perquè t'estimin o et tinguin afecte, no!,
sinó perquè els fas por.
Por o respecte.
Un respecte incondicional.

REGLA NÚM. 3 DEL JOC DEL MESQUÍ

No abaixis la guàrdia, perquè la gent de voluntat feble,
tots aquests que et respecten
o que et tenen por;
tots aquells que et posen la cara
o et mengen la polla,
amb el temps,
no saps tu com es tornen!
Uns oportunistes de merda, es tornen!
I, amb el temps, n'aprenen de tu de meravella.

Tot i que el més normal
(i que alhora explica la continuïtat i la vigència del joc del mesquí)
és que aquests oportunistes destrossin
els de voluntat encara més feble que la seva
i que a tu, que els has fotut bé, però d'allò més bé,
t'acabin respectant per sempre més.

REGLA NÚM. 4 DEL JOC DEL MESQUÍ

Tot i haver redactat aquestes regles,
tot i que les has après de principi a fi,
de memòria,
perquè les has escrit tu,
no tenir la força, ni la intel·ligència, ni el coratge
per sortir de la posició en què et trobes.
No tenir esma, no tenir eines, no tenir possibilitats de reacció.
No tenir la destresa adquirida (no haver-la après).
No tenir l'habilitat ni les competències per a donar la volta a la situació.
Ajornar sempre qualsevol decisió i posar excuses.
Excuses de pacotilla.
Esperar que algun dia les coses canviïn per si mateixes;
esperar el miracle (el miracle improbable)

i seguir rebent ganivetades, cops baixos, arrossegades
(dia sí, dia també)
per tornar-te de nou amb impunitat
contra aquells que ni tan sols tenen
capacitat de reacció: els nens (els petits)
els gossos (els domèstics)
els vells (els de casa)
els altres (els del carrer).
I el mateix si t'ha tocat estar en el lloc del fort
(si les circumstàncies t'han empès a ser la part forta),
no ser capaç d'adquirir competències empàtiques.
Ser innoble, brutal, cínic, incapaç de filar prim.
Incapaç de posar-te en el lloc de l'altre,
en la pell de l'altre,
amb valentia.
Incapaç de ser empàtic!
Seguir al teu rotllo, al teu aire,
convençut de les teves idees,
fotent hòsties a tort i a dret,
cops baixos, sense miraments.
Inconscient i impertorbable.
Fètid.

No puc amb mi, com voleu que pugui amb vosaltres!

10.

Aquestes són les 4 regles del joc del mesquí
i em serveixen per mirar de comprendre
per què ens fem miques
–puré de patates Maggi–
dia sí, dia també.
Em serveixen per fer-me una idea
per mirar d'una vegada per totes d'entendre
on es va travar la nostra història.
Miro de comprendre quin sentit li podem donar
(a partir d'ara) a la nostra història
a la nostra preciosa història d'amor.
Les històries d'amor, per a les pel·lícules,
les novel·les,
les cançons pop!
Jo em pensava que l'amor em sanaria
i l'amor m'ha deixat exhausta.
(Sense esma, eixuta).
Comprendre-ho tot i fer-me entendre.
Quina quimera!
La primera cosa que vaig intentar a la vida,
el primer que recordo que intento a la vida
és fer-me entendre.

Primer, pels meus pares.

(La mare
el pare
la mare
el pare).

Fer-me entendre per ells, que entenguessin el que tenia al cap
(la meva visió del món),
dies eterns dedicats en cos i ànima a fer-me entendre.

Petita com era i farcida d'arguments!

Donant raons, movent les mans, la boca, com un sordmut,
fujetejant amb el cos prim i fibrat.

Cap aquí, cap allà,
cap aquí, cap allà.

Donant coces com una euga empenyada,
mugint per fer-me entendre,
udolant.

I res.

Res de res.

No vaig aconseguir que caminessin ni un tram així
pel meu cap.

Només bla bla bla bla bla;

un soroll de fons,

com una gallina lloca, jo,

coc-coc coc-coc,

com si parlés en una altra llengua

o darrere un mur, doncs això!

I ara, miro de fer-me entendre pels meus fills.

A la desesperada!

Els dic: «Quina part del que he dit no heu entès?

No passa res, digueu-me on us heu perdut i us ho torno a explicar.

Tornem a començar, d'acord? On us heu perdut?»

I així vaig fent amb tothom;

intento fer-me entendre per tothom:

pels veïns,

les caixeres,

els metges,

les amigues als bars,

les mares dels amics dels meus fills,

els tutors dels meus fills,

la gent de la feina,

els del sindicat,

la *guiri* que et pregunta pel carrer tal...

Fins i tot per la meva gossa,

miro de fer-me entendre!

Li dic: «*SIT*», en anglès,

i vull que m'entengui.

Li explico:

«Rita, avui he tingut un dia de merda.

Un dia d'aquells que no s'obliden, saps?

Així que vull respirar una mica

prendre l'aire tota sola
sortir a fer un tomb
passejar una estona...»
Però la gossa sent *passejar* i es torna boja.
Perd el nord i es torna boja.
Ella no entén res.
Passejar? Carrer. Ja està.
Em porta la corretja i baveja només de pensar en el seu *passeig*.
És que no em puc fer entendre ni per la meua gossa?
I el pitjor de tot és que com que jo sé que no m'estic fent entendre,
que ni la gossa m'està entenent,
m'esforço a donar explicacions.
És a dir: embolico la troca.
En lloc d'anar per feina: li dono voltes a tot.
De manera insistent, feixuga.
Cada vegada m'embolico més
i ja no hi ha ningú que m'entengui.
Començo per un concepte simple
(un concepte que jo considero que es pot entendre)
però quan veig que ningú entén res,
començo a donar explicacions.
Exprimeixo fins a l'últim recurs literari que recordo.
Començo amb les metàfores,
les comparacions, els símls, els anacoluts, les sinestèsies, els oxímorons.
Invento imatges.
Poso més paraules de les que calen, menys paraules.
Faig síntesis, sinopsis, fotosíntesis,
però, finalment, ningú entén res de res.
És clar, si no havien entès el principi,
el que per a mi era la idea fonamental,
la matriu,
com han d'entendre les maleïdes metàfores?
I, després de tot, és un desastre; la incomprensió total.
Parles i llavors la gent et mal interpreta.
T'interpreta malament, o sigui: dius una cosa
i la gent entén el que li dóna la gana.
Com aquell altre verb: *tergiversar*.
Parles i la gent *tergiversa* les teves paraules.
La gent et diu «has dit tal» i tu penses:
però si ni tan sols ho penso, jo, això!
Com vols que hagi dit una cosa així?
És com un malson dins d'un altre malson
que està dins d'un altre malson
del qual no pots sortir de cap manera.
Et passes la vida envoltada de gent que vols comprendre
–i que necessites que et compregui–
i finalment, res.
A la fi, et fots.
Tu anar-li fotent tota la vida,
com una idiota,

mirant de fer-te entendre,
i, finalment, res de res.
És que no hi ha res a entendre!
Perquè no pots aconseguir que ningú camini ni un trosset així pel teu cap
com tampoc tu no pots entrar ni una mica així al cap de ningú.
Només bla bla bla bla bla;
un soroll de fons,
com una gallina lloca, tu,
coc-coc, coc-coc,
com si parlessis en una altra llengua,
o darrere un mur.
Tothom passeja el seu cap arreu
com es passegen les boles per la taula de billar.
Hi ha contactes imprevistos, frecs, col·lisions;
et vas donant cops amb els caps del altres
(que van arreu, autònoms, pul·lulant)
però no pots aconseguir caminar ni un tram així pel cap de ningú
com tampoc ningú pot caminar ni un trosset així pel teu cap.
I ara –els dic– quina part del que miro d'explicar-vos no heu entès?
No passa res, digueu-me on us heu perdut i us ho torno a explicar.
Tornem a començar, d'acord? On us heu perdut?
Deia que sou el més important que m'ha passat a la vida
la cosa més bella, més perfecta,
la més al·lucinant que he fet mai a la vida!
Però de vegades les mares necessiten descansar,
sortir a donar un tomb,
prendre una mica l'aire...
I de vegades les mares s'absenten;
no poden evitar-ho i s'absenten.
O es moren, les mares.
De vegades també passa que es moren, les mares.
Per això heu de ser forts com titans, com lleones.
Forts, impertorbables i feliços!
ATARÀXIA
ATARÀXIA
Ho heu entès, això?
Fujetejo, jo, encara, com quan era petita?
Cal que ho digui en una altra llengua?
M'enteneu?
Voleu que torni a començar?
Demà, que ara estic molt cansada...

Vull ser com una serp, un ficus, un musclo.
Això vull ser: un musclo.
Vull ser un musclo per deixar d'una vegada per totes
de voler comprendre-ho tot.
Per deixar d'una vegada per totes de voler ser entesa.
Ara no vull ser entesa; ara ja no vull ser entesa!
Vull tan sols habitar per un dia
(ni que sigui un sol cop)

la pau obtusa i sensible de les amebes.
Descansar, vull dir.
Desaparèixer i descansar.

Les amebes són aquells bitxos unicel·lulars
que estudiàvem abans a 5è o 6è d'egebé.
Uns animals que no eren res,
ni tenien res,
ni aspiraven a res.
Una sola cèl·lula asexualada!
Bitxos, éssers vius, espècies
que es reproduïen per fissió,
és a dir: es parteixen en dos.
Per deixar de ser una sola cèl·lula i sentir-se el que se'n diu *realitzades*,
és a dir: per assegurar-se la continuïtat genètica
(la temible i desitjada continuïtat genètica),
es parteixen per la meitat i punt.
O aquells que fan la PARTENOGÈNESI.
Oh, la PARTENOGÈNESI!
Generar un nou individu a partir d'un òvul sense fecundar.
Què passa?
Ho fan algunes serps,
algunes formigues (no totes),
els peixos, les abelles (de vegades),
el dragó de komodo,
les guatlles.
Ho fan només si saben que l'estació serà bona per a les cries o si,
per alguna raó instintiva que nosaltres mai no podrem comprendre,
perceben una devastació imminent de la seva espècie.
Llavors... PARTENOGÈNESI!
La femella, és clar.
PARTENOGÈNESI.
Donar la vida per decisió pròpia, a tot risc,
sota la seva única responsabilitat.
PARTINT-SE.
PARINT-SE.
PARIR.
Parir és brutal
Sexual, físic, plaent.
Ho tornaria a fer un milió de vegades
i ho dic molt seriosament.
Pariria una vegada i una altra fins que m'aguantés el cos,
fins que els meus ossos, els meus nervis, els òrgans, el cervell
diguessin prou.
És un estat psíquic, químic, anímic
que tornaria a repetir una vegada i una altra.
És una experiència 10 i només suma.
Millor que pilotar un avió,
millor que llançar-se en paracaigudes,
fer ràfting, caiac, SUP, ala delta, *footing*.

Millor que follar, llegir, ballar;
millor que menjar sushi, carxofes, esferificacions.
Parir és brutal.
Qualsevol experiència comparada amb el part és una bajanada.
Donar el pit durant els 3, 4, 5, 6 primers mesos,
1 any, 2 anys, com una lloba, una cabra, una conilla,
així laxa, escarxofada a la butaca,
al llit, al parc del barri, al sofà,
menjant bombons, llet amb galetes o estofats de carn,
és brutal i només suma.
Però criar amb presència, amb gratitud, amb alegria,
ferma, dia rere dia, any rere any,
fins que passen 3, 4, 6, 8, 13, 16 anys,
sense tribu,
sense lleis que ens protegeixin, a les mares
als fills, a les filles,
a les mares,
als fills, a les filles;
a les persones que cuiden,
que carreguen, acaronen, canvien bolquers,
donen menjar, miren als ulls, escolten
i posen a dormir
és una extorsió i només resta.

COP DE PORTA

COP DE PORTA

COP DE PORTA

Niki de Saint Phalle

Nora Helmer / Casa de Nines

Virginia Woolf

Clara Segura / Conillet

La cucut / El cuco

(más)

Cal que organitzem plegats un comiat, una festa multitudinària
amb menjar a dojo i banda indie en directe; amb actuacions,
còctels i gintònics, amb DJ; bon rotllet.

Fins que surti el sol.

A mi sempre m'han agradat les festes.

Fer festes per celebrar coses importants:

una mort, un aniversari, una decisió important.

I aquesta que prenc avui és una decisió important.

És la decisió més important que prenc a la meua vida

La més important que he pres mai.

«Sé que és necessari per a mi.

I ho haig de fer tota sola.

Haig d'esbrinar qui té raó: la societat o jo.

Mai no m'he sentit amb la ment més lúcida

Ni més segura que aquesta nit (...)

COP DE PORTA

COP DE PORTA

COP DE PORTA

De veritat, no puc amb mi
però tampoc puc amb vosaltres.

11.

Però saps el que em fa més por de tot això?
Saps per què t'he de demanar que em protegeixis dels meus desitjos?
Sabeu per què m'heu de protegir dels meus desitjos?
Dels meus pensaments, les meves idees?
Perquè són letals.
Perquè suposen la fi del món.
La fi del vostre món.
La fi de l'amor romàntic.
De la reproducció sexuada, el matrimoni, la monogàmia...
a fi de tota aquesta tramoia!
Perquè si jo em relaxo,
si deixo anar les regnes i no concedeixo,
arribarà un moment en què ja no m'interessarà el món.
Ni la gent.
Ni tan sols la gent que m'importa (i n'hi ha que m'importen molt).
Arribaré a tal punt d'aïllament, de narcisisme, de solipsisme
que ja no m'interessarà res ni ningú.
Només jo mateixa.
Jo i les meves necessitats.
Jo i el meu plaer.
Com a vosaltres.
Cosmètica, balnearis, *spas*, viatges exòtics (i eròtics),
massatges, experiències gastronòmiques,
hedonisme, consumisme, *egotrip!*
I llavors em diran: egòlatra, egoista, puton, mala mare.
Mala mare.
I llavors cada vegada seré més incapaç de posar-me en el lloc de l'altre.
Seré un exemple típic de persona mesquina
amb zero habilitats empàtiques
i ja no m'interessarà res ni ningú,
ni tan sols la meva mare.
Mama –li diria– saps què passa? Que m'has deixat d'interessar.
No sé si m'ho has notat, aquests dies,
però últimament m'inquieta aquesta sensació:
has deixat d'interessar-me, mama.
Em cago de por només de pensar-hi.
Jo no sóc una hedonista.
Jo només vull descansar.
Sortir a donar un tomb, Maria José, ja t'ho he dit.
Prendre l'aire.
Tinc por de no haver aprofitat,
fins a l'últim segon, l'última gota,
els moments que he viscut amb la gent que estimo.

Haver-los descuidat.
Assabentar-me per FBK (o per una trucada inesperada)
que un bon amic, algú que havia estat important a la teva vida
i que ara feia anys que no veies
ha patit una llarga malaltia i ha mort.
O un accident, un ictus, un infart.
Quina putada, no?
Em cago de por!
Tinc por de no haver escoltat prou els meus amics.
Els meus pares, els meus avis.
Por de no haver-los donat prou suport,
de no haver estat allà quan em necessitaven.
Tinc por d'haver-los abandonat amb la seva tristesa,
amb la seva necessitat de comprensió,
de passeigs, de viatges, de silenci, de tipus de cerveses.
Tinc por d'haver viscut únicament i exclusivament per cridar l'atenció.
«Ella és emocionalment inestable.
Ella sempre plora.
A ella sempre l'afecta tot.
És histriònica, cridanera.
Una bomba emocional.
Ho passa fatal, ella, pobra.
És una mica exagerada,
massa intensa.»
Quan va morir el meu tiet, per exemple,
vaig plorar escandalosament.
O sigui: vaig muntar un xou.
Jo mateixa era la viva imatge del desconsol.
Jo era una bona persona amb sentiments,
una persona sensible que estava patint,
una bona persona sensible cridant molt l'atenció!
Em cago de por.
Porteu-me metges i poseu fre al meu cervell.
Estic cansada.
M'hauria agradat arribar fins aquí
(fins aquest moment exacte de la vida)
molt més a poc a poc.
De llesta per la vida,
a tota hòstia,
compulsiva,
rapidíssima;
una por terrible a la mort.
Estrès i melancolia.
Tot alhora.
I ara, tot el que es va precipitar: destruït, fet malbé, emmurriat.
Un forat aquí.
Únicament aquesta sensació de no tenir esma.
D'estar cansada i no tenir esma.
Estic molt cansada i necessito descansar.
No sé si podré continuar.

No continuaré si no em porteu metges.
Doneu-me metges gratuïts.
Doneu-me tribu.
Doneu-me lleis.
Mitjans de producció.
Dentistes.
Vambes.
Roba de colors.
Anoracs.
Pa.
Doneu-me equips competents.
Doneu-me MARES.
Doneu-me més MARES!
Doneu-me més mans!
Doneu-me una societat que em protegeixi.
Doneu-me una nova societat on donar la vida,
conservar la vida,
tenir cura de la vida
(la dels nens, els joves, els vells)
amb amor, amb presència, dia a dia,
sigui alguna cosa
que fonamenti les estructures socials,
que condicioni els plans econòmics,
les derives polítiques,
les accions reals.
Doneu-me famílies mòbils,
àvies i avis, tietes, germans.
Doneu-me comunitat.
Doneu-me pau.
Doneu-me treva.
Doneu-me temps.
Em pixo quan salto, quan estossego, em pixo.
I el meu cervell encara va lent
no em podeu exigir destresa, eficàcia, jovialitat.
De què aneu?

Els fills preciosos creixen amb voracitat
i mengen com cadells de gos
(tothora afamats).
Parlen sense respectar torns,
sense saber si els escoltes,
sense escoltar.
I pesen com pesen les pedres quan les carregues a l'esquena,
cada vegada més.
I et ploren a l'orella
(damunt el cor, et ploren)
i et pessiguen els braços i les metes
i t'embruten la roba, les sabates, el cabell.
Doneu-me les gràcies, fills de puta!
Protegiu-me i doneu-me les gràcies!

Poseu-m'ho més fàcil,
doneu-me suport.
Estructures fiables.
Guarderies.
Catovit gratis
Feu-me estàtues, busts,
col·loqueu-los a les places!
Poseu-li el meu nom als carrers dels pobles.
Jo sola no puc.
Doneu-me eines i no descansaré.
Us ho prometo (paraula de *scout*)
Però és molt perillós que jo m'aturi.
És la fi del món; la fi del nostre món.
És perillós que m'aturi,
no m'ho permeteu!
No permeteu que m'aturi,
perquè tot se'n va en orris!
Em fa por quedar-me quieta i després no saber-me aixecar.
Provar de caminar i que no em responguin les cames.
I si no em responen les cames?
Poseu-me les piles!
Que soni la música!
Que se'm foradin els timpans amb la fotuda música.
Que m'exploti el cervell;
que no em deixi pensar, la música.
Una vegada i una altra el mateix,
una vegada i una altra,
LA LA LA LA LA LA LA LA LA
SÓC EL CONILLET DE DURACELL
EL PUTO CONILLET DE DURACELL
TA
TA
TA
TA
TA
TA
TA
TA
TA

I si no ho teniu, tot això que us demano
però *tot*,
deixeu-me descansar, si us plau!
Deixeu-me desaparèixer i descansar.
(Vaga de treballadors de terra a l'aeroport del Prat).
Doneu-me morfina i deixeu-me allà,
en aquella muntanya,
recolzada en aquell arbre.
No, en un arbre, no.
Millor deixeu-me en una roca,
encarada a la pedra,

que no vegi res,
que no vegi el sol,
ni les flors,
ni la neu,
ni l'arbre.
Em fa mal mirar al meu voltant
i reconèixer tanta bellesa en un sol arbre.
Com pot ser tan bonic un sol arbre?
Com pot ser que hi hagi tanta bellesa a prop meu?
Sí, vull que em deixeu descansar.
Contra la roca o panxa enlaire,
amb els braços creuats i panxa enlaire,
com un cadàver damunt la terra.
Sense pressa, sense ràbia, sense por.
No vull haver de donar més explicacions.
No m'obligueu a donar més explicacions.
A ningú.
Vull un silenci perfecte, per això parlo.

12.

Sóc aquí.
Asseguda.
Paciència infinita.
Tota orelles, tota pits, ben oberta.
Donant-te el pit, donant-ho tot.
Estimant-te.
Donant-te de mamar; la mama.
Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret:
ser per a tu com una ofrena.

a la Sofia i la Muriel, per quan us feu grans.

ⁱ Aquest fragment de text que comptabilitza el que la dona fa al llarg del dia ha estat construït (i afegit al text inicial) durant el procés de creació amb el Marc Martínez i la Clara Segura. L'autoria és compartida amb ells.